

Влезохъ въ тѣсенъ и теменъ прустъ, който ги доведе пакъ въ такава зала съ малки прозорци отгорѣ. „Кой идѣ?“ извикахъ нѣколко гласове, и Тарасъ видѣ воини въ пълно въоружение. „Намъ е заповѣдано никого да не пуштаме.“

„Това сме ние!“ каже Янкель: „Бога ви ние сме!“ Но никой то не слунаше. Въ това време се приближи единъ дебелъ човѣкъ, който се видѣше да е началникъ, заштето най много го попрѣжаше.

„Господине, това сме ние: вие ни знаете, и господинъ графъ нте оште да ви благодарн.“

„Пропустнеть ги, нека врѣвжтъ поврага! Повече никого не пуштайте! И сабитъ никой да не сваля...“

Повече не чухъ, што заповѣда, нашитъ пѣтници. „Това сме ние, това съмъ азъ, свои сме!“ говорѣше Янкель съ кого кѣ се срѣшше.

„Какво, може ли сега?“ попита той одного отъ стражаретъ, които додохъ най-послѣ на краятъ напрустѣтъ.

„Може; само не знамъ, штѣтъ ли да ви пуштнѣтъ въ темницата. Сега Яна нема: на негово мѣсто други стои,“ отговори стражарѣтъ.

„Хай, хай!“ рече полека Янкель: „зѣ е работата, любезни господине!“

„Води!“ отговори намрѣжденъ Тарасъ. Евреинѣтъ слунаше.

Предъ вратата на подземната темница, стоѣше пандуринѣ, съ три катѣ мустаки. Горниятъ катъ врѣвѣше назадъ, други право напрѣдъ, трети надолѣ, та прилячаше на кутаракъ.

Евреинѣтъ се сгрѣчи като таралежъ и пристѣпи при него. „Ваша ясновелможность! ясновелможни пане!“

„Ти мене ли казвашъ това?“

„Вамъ ясновелможни пане.“

„Хмъ... а азъ съмъ простъ пандуринѣ!“ каже пандуринѣтъ и очитѣ му повеселѣхъ.

„А азъ мислѣхъ, че е сами войводата. Хай, хай, хай,...“ Евреинѣтъ при тия думи заклнма съ глава и распѣри прѣстетото.

„Ама че голѣмецъ ли е! Бога ми, като единъ полковникъ! Само единъ прѣстъ да бѣ нѣ-високъ, и полковникъ. Вамъ ви трѣбва конъ, лекъ, като муха, та че войската да командувашъ!“